

Gebouw

Tot op de huid
Christiaan Bakker

We zitten tegenover elkaar en praten een beetje om het gevaarte - dat volgens de brief van de huisarts ergens op het hoofd zou moeten zitten - heen. We starten rustig met wat mevrouw vroeger gedaan heeft (als kind op de boerderij, als volwassen vrouw in de internationale verkoop). Dat ze goed tegen de zon kan (huidtype 3). Rechts op het hoofd tegenover mij is alles vlak, constateer ik snel in mezelf.

We stippen vervolgens even kort - na een niet in te houden kriebelhoest bij mij - het coronavirus aan, waarbij mevrouw vloeiend van een

Wuhan-vlucht overgaat naar de 737 Max problematiek. Een kathedraal van spraakzaamheid met mezelf als geïntrigeerde bezoeker. Tegelijkertijd bekijk ik het voorhoofd. Ook zo vlak als een spiegelei.

Het gesprek is inmiddels verschoven naar dat het vandaag brexit-dag is. Waarbij het gesprek nu echt verworpen is tot een monoloog. Ik hoor aandachtig toe. Voor het eerst een kleinere EU, constateert ze. Die Engelsen hoorden er toch al nooit echt bij, al zijn we ze nog wel steeds schatplichtig vanwege de oorlog.

Aan de andere kant, zo gaat ze in een ademteug verder, hadden ze ons al veel eerder moeten helpen.

Dan was Rotterdam nog gewoon Rotterdam. Nu is het onherkenbaar, vindt u niet? Al die torens in de hoogte. Ja, dat vind ik ook, maar wel onherkenbaar mooi. Dat vindt ze ook.

Dan kijk ik links op het hoofd en zie daar ineens het bouwsel. Een immens bouwwerk. Nu we het toch over Rotterdam hebben, vul ik snel in, zullen we dan nu maar eens naar uw eigen Zalmhaventoren gaan kijken?

Hoog boven alle andere verhoorde cellagen zie ik hoe stoer een rechthoekige wolkenkrabber van schilfers en verhoorning boven de grijze haren uit torent. Alles heeft moeten wijken! De haargroei is daar weg. Het complex steekt wel zo'n drie centimeter uit boven de gewone huidlaag. Hier is met zorg

Dit ontstaat doordat er in het normale metselwerk van de huid een foutje is geslopen

gebouwd, maar wel zonder vergunning!

Ik vertel haar dat het een zogeheten *cornu cutaneum* betreft. Een zogeheten 'zuil van hoorn'. Ik leg uit dat het een uit de hand gelopen stapeling van verhoorde huidcellen is. Dit ontstaat doordat er in het normale metselwerk van de huid een

foutje is geslopen. De boosdoener kan huidkanker zijn, maar ook als gevolg van een onschuldige wrat (virus) in de huid of zelfs alleen al door huidveroudering.

De enige manier om erachter te komen wie de architect is, is om de onderste laag te onderzoeken, sluit ik af. Even een moment stilte. Aha, zegt mevrouw, „dus zoals bij onze boerderij vroeger: u zoekt de steen met 'de eerste steen is gelegd door'. Akkoord, plan maar in.” En hup, ze pakt de draad weer op. Wat ik u trouwens nog wil zeggen over de impeachment en dat golvende haar van die man en... bovendien die stikstof...

▶ Christiaan Bakker is dermatoloog bij ziekenhuis Nij Smellinghe in Drachten